

CLOENDA DE LES JORNADES DEL PROCÉS PARTICIPATIU DE LA CONVENCIÓ CATALANA DEL CANVI CLIMÀTIC

Barcelona, 14 de febrer de 2008

Honorable conseller, senyores diputades i senyors diputats, senyor president de la Comissió Temporal sobre el Canvi Climàtic del Parlament Europeu, secretaris i secretàries generals de departaments diversos del Govern de Catalunya, autoritats, senyores i senyors, permetin-me unes breus paraules per cloure aquest acte.

En primer lloc, vull dir-los que apel·lo a l'acció, i apel·lar a l'acció vol dir que desenvolupament humà i sostenibilitat ambiental vagin junts, vol dir que la comunitat internacional i les persones –per tant organismes internacionals, institucions, societat civil organitzada i ciutadania– assumim de veritat la nostra responsabilitat col·lectiva envers un dels majors reptes actuals de la humanitat: el canvi climàtic.

S'ha dit a bastament al llarg de les Jornades del Procés Participatiu i també en les paraules que m'han precedit, però penso que cal insistir-hi: la política de lluita contra el canvi climàtic busca efectes a mitjà i curt termini, però cal actuar ja, des d'ara, no es pot esperar més.

En coneixem les causes, n'hem comprovat la base científica i els efectes. En coneixem, doncs, l'impacte real, les conseqüències que en major o menor mesura afecten tots els països. S'han fet informes que apunten una actuació urgent i multilateral davant les conseqüències del xoc entre la civilització humana i el sistema ecològic de la Terra, entre l'acció de l'home i la sostenibilitat del planeta, com el del Grup Intergovernamental d'Experts sobre el Canvi Climàtic de l'ONU. Coneixem també quines han de ser algunes de les solucions per mitigar els efectes d'aquest fenomen.

Fa anys que els científics intenten despertar les nostres consciències sobre el que pot passar en el futur, de fet contra el que ja passa avui, sobre els riscos de

seguir malmetent la natura. El que cal avui ja, i de manera urgent, el que, si m'ho permeten, sí que voldria reclamar com a president del Parlament de Catalunya, és passar de l'anàlisi a l'acció. Cal mobilitzar, cal despertar consciències, una a una si cal, per evitar la destrucció, que de vegades sembla que hagi de ser irreversible, d'aquest planeta.

Deixin-me fer un paral·lelisme, que potser algú pot considerar que és poc formal i poc rigorós, però que, a mi, m'ha recordat tot un procés. Deixin-me comparar tot el procés de lluita contra el canvi climàtic amb la lluita contra el tabac. Primer va tocar la presa de consciència, assumir que el tabac era dolent; després, un debat, no gens fàcil, amb les institucions, un debat amb la societat, un debat que, per cert, encara no ha acabat, però finalment va caldre prendre decisions polítiques i prendre mesures, i a més a més impulsar-les de manera seriosa i rigorosa, i això comença a donar resultats. Amb el canvi climàtic, encara que en fases anteriors, passa igual. Penso que la societat i les institucions a poc a poc obrim els ulls a aquesta realitat.

Al llarg d'aquest procés participatiu de la Convenció han sorgit propostes davant els efectes d'aquest problema d'abast mundial i de conseqüències locals: sobre les dificultats energètiques futures si no reduïm la dependència dels recursos no renovables; sobre els nous moviments geopolítics, econòmics i de població; sobre com rebaixar les emissions de gasos contaminants; sobre els canvis en el model territorial, econòmic i de consum del país, i segur, segur, que deuen haver sorgit noves preguntes, nous dubtes i, fins i tot, noves pors.

En aquest marc privilegiat de diàleg i d'intercanvi d'experiències, de coneixement, i al llarg d'aquests quatre mesos, s'han recollit aportacions del món acadèmic i professional, de l'àmbit econòmic, del món associatiu i també de l'àmbit de l'Administració pública. Per tant, una representació prou notable de la ciutadania. Justament aquest, i és just reconèixer-ho, és un dels grans valors de la Convenció Catalana del Canvi Climàtic: el procés participatiu obert a la societat per recopilar aportacions i propostes per redactar el Pla d'acció per la mitigació del canvi climàtic 2008-2012, com ens ha explicat fa un moment el conseller. Això és: l'estratègia de Catalunya per fer front al canvi climàtic amb una política pròpia i valenta.

Fa uns dies va sortir un article de Joschka Fischer a *El País*. El títol era “Una revisió dels límits del creixement”, i era un article molt didàctic. Permetin-me que en llegeixi un paràgraf. Diu Fischer: “La solució al problema del canvi climàtic és senzilla. L’única possibilitat de millorar és separar el creixement econòmic del consum d’energia i les emissions. Ho han de fer els països emergents i, encara més, les velles economies industrials. No podem seguir subvencionant el nostre creixement econòmic a costa del medi ambient.”

Cal, doncs, deixar de veure d’una vegada la defensa del medi ambient com un fre al desenvolupament econòmic i al progrés, sinó tot el contrari: fins i tot, en determinats moments, cal veure la defensa del medi ambient i l’aposta per la sostenibilitat com una oportunitat per al desenvolupament econòmic i per al progrés.

Cal fer arrelar la idea que les iniciatives polítiques i socials per afrontar el canvi climàtic justament contribueixen a deixar a les generacions futures les condicions òptimes per a un desenvolupament socioeconòmic equitatiu, sostenible i universal. Els hem de deixar un futur que no sigui irreversiblement malmès per l’activitat humana, i aquesta és la nostra responsabilitat, la de tots, però ho és en aquests moments.

Abans d’acabar voldria també donar les gràcies i felicitar totes les persones i institucions, que com s’ha vist són moltes, que han participat en aquestes Jornades de la Convenció Catalana del Canvi Climàtic, pel que poden comportar en riquesa de coneixement per a moltes persones i institucions, però també pel que això comporta i pot comportar en la millora del nostre país, que, al cap i a la fi, és del que es tracta.

Moltes gràcies i molt bona tarda.